

Nummer 14	15. Juli 1912	61. Aargang

Guds Værk større end Menneskets Opfattelse af det.

Tale af B. H. Roberts i Tabernaklet i Salt Lake City den 12. September 1909.

(Sluttet.)

De jødiske Skrifter ere fyldte med saadanne Forjættelser, og det er almindelig bekjendt, at uagtet Israel endnu er adspredt, saa vedbliver dog det Haab at leve iblandt dem, at de igjen skulle blive samlede, danne en Nation og indtage deres Plads blandt Jordens selvstændige Folkeslag. Ligesaa fuldstændig som Adspredelsen var, ligesaa fuldstændig vil Indsamlingen blive. Det Budskab, som vi bringe, Jesu Kristi Evangelium, har altid indeholdt den Erklæring, at Israel skulde indsamles. Profeten Amos siger, at Gud har „rystet" Israel ud blandt Nationerne, og nu faa Herrens Tjenere i denne Uddeling den Befaling at gaa ud og raabe med høj Røst til Israel: „Gaar ud fra hende, mit Folk! for at I ikke skulle blive meddelagtige i hendes Synder og ikke rammes af hendes Plager." Gud har mange Gange gjentaget den Forjættelse, at en Indsamling af Israel skal finde Sted, og at de, som vare ledte bort til „Nordenlandene", igjen skulle blive bragte tilbage til deres Forfædres Land; deres Profeter skulle høre Guds Røst, og de skulle ikke holde sig tilbage, men komme frem ved Guds Kraft og bringe deres Folk til Zion, hvor de skulle modtage Velsignelser af Ephraims Børn, den Førstefødte, som har den patriarkalske Myndighed til at velsigne og besegle i Israels Hus. Dette er de Sidste-Dages Helliges Tro med Hensyn til Israel.

Lad mig gjøre et lille Ophold her. Jeg har lagt Mærke til en Del spottende Udtalelser i de herværende Blade angaaende de Sidste-Dages Helliges Standpunkt med Hensyn til de 10 Stammers Tilbagekomst fra Nordenlandene. Vi have lige hørt, at Nordpolen er opdaget, ja opdaget to Gange, hvis Efterretningerne ere rigtige. Nu paastaas det i de ovennævnte Blade, at Kirken nærer den Anskuelse, at de 10 tabte Stammer leve enten i eller paa den anden Side af denne Isregion ved Polen, og at det er de Sidste-Dages Helliges Haab, at disse Stammer ville komme tilbage fra Nordpolen og forene sig med de Hellige og derved gjøre deres Antal større og forøge deres Magt og Indflydelse i Zions Land. Man synes at finde særlig Fornøjelse i at gjentage dette, at Nordpolen er bleven opdaget, og at der ikke lever noget Folk der og heller ikke er Plads til noget. Ismarker, Isbjerge og Isflager med tilhørende Øde og Ensomhed — intet andet end Øde og Ensomhed ved Polen! Jeg synes, at man allerede for lang Tid siden har været nær nok ved Polen til at vide, at der ikke der findes et Land med et sundt Klima og frugtbar Jord, hvor et stort Folk kan bo. Det staar for mig saaledes, at naar de af os, som tro paa Herrens Aabenbaringer, men som ikke tilfulde kunne værdsætte dem, ere udsatte for Misforstaaelser og fejlagtige Opfattelser af dem og af Herrens Hensigter, da maa formentlig de, som ikke sympathisere med dem og ikke tro paa dem, endnu mere være udsatte for Misforstaaelser og fejlagtige Opfattelser af dem. Det er muligt, at vore Bladskrivere have dannet sig en Del forkerte Meninger angaaende de 10 Stammer og deres Opholdssted et eller andet Sted ved Nordpolen. Jeg veed ikke, hvor mange af de Sidste Dages-Hellige der have ment, at de 10 Stammer vare bosatte et Sted oppe i Polaregnene. Jeg veed heller ikke, hvor mange af dem, som i denne Tidernes Fyldes Husholdning have studeret Evangeliet, der have dannet sig den samme Mening. Her foreligger jo Esdras Udtalelse, at deres Rejse mod Nord fra Assyrien tog halvandet Aar, og ligeledes den i de jødiske Skrifter ofte gjentagne Forjættelse, at Herren vilde lede Israels tabte Stammer tilbage fra Nordenlandene. Paa Grundlag af disse Udtalelser have nogle af vore Medlemmer mulig draget den Slutning, at de tabte Stammer vare bosatte i det alleryderste Nord, altsaa i Egnene omkring Nordpolen. Der er maaske noget i vor Literatur, der gaar i denne Retning — dette kan jeg ikke nu sige med Sikkerhed, da jeg ikke har haft Lejlighed til at gjennemse den fornylig med dette særlige Formaal for Øje. Men det er jeg sikker paa, at der ikke i nogen af Herrens Aabenbaringer findes noget Udtryk, der kan lede os til at tro, at Gud har ladet de 10 Stammer bosætte sig ved Nordpolen. Herrens Aabenbaringer lede os ikke til en saadan Slutning. Da Frelseren opholdt sig paa det vestlige Kontinent og oprettede sin Kirke blandt Nephiterne, henledte han deres

Opmærksomhed paa, hvad han havde sagt til sine Disciple i Judæa: „Og jeg har andre Faar, som ikke høre til denne Fold; ogsaa dem bør jeg føre, og de skulle høre min Røst; og der skal blive een Hjord og een Hyrde.“ (Joh. 10: 16). Han sagde til Nephiterne, at de vare de „andre Faar“, som han den Gang tænkte paa, og han sagde endvidere, at nogle af Disciplene troede, at han tænkte paa Hedningerne; de toge ikke i Betragtning, at Forkyndelsen af Evangeliets Sandheder til Hedningerne vilde ske gjennem den Helligaand og ikke ved hans personlige Fremtræden iblandt dem. Disciplene i Judæa havde altsaa en fejlagtig Opfattelse af denne Udtalelse, uagtet Jesus havde sagt, at han (personlig) kun var sendt til de tabte Faar af Israels Hus. (Matt. 15: 24.) Her, paa det vestlige Kontinent, vare altsaa de „andre Faar“, som Kristus tænkte paa ved denne Lejlighed. Messias sagde endvidere til Nephiterne, at han nu ikke alene havde udført det Arbejde, som han havde talt om i Judæa, men at han endnu havde en Mission at udføre, den nemlig at besøge de tabte Stammer af Israels Hus og vise sig for dem; thi de vare ikke tabte for Faderen, om de end vare tabte for Menneskenes Børn. Faderen kjendte deres Opholdssted og havde givet sin Søn den Opgave at besøge dem. (3. Nephi, Kap. 15—17.) Men der er ikke i denne Beretning om Jesu Udtalelser til Nephiterne noget, der nødvendigvis maa faa os til at tro, at disse tabte Stammer vare bosatte ved Nordpolen, men kun Udtryk, hvoraf vi kunne slutte, at de befandt sig i nordlige Lande.

Endvidere tror jeg med Hensyn til de tabte Stammers Tilbagekomst, at da det viste sig, at de ikke vare ved Nordpolen, mente Nogle, at de maaske befandt sig paa et fra Jorden afsondret Stykke. Dette vil jeg ikke udtale mig om, hverken for eller imod, men personlig tror jeg, at alle disse Profetier om Israels Indsamling og Tilbagekomst godt kunne blive opfyldte indenfor de kjendte Dele af Jorden, hvor Menneskenes Børn ere bosatte. Gud kunde meget godt have adspredt eller, for at bruge Profeten Amos' Ord, „rystet Israels Hus om iblandt alle Folkene, ligesom der rystes om i et Sold, og der ikke falder eet Korn til Jorden“ — d. e. bliver tabt for Gud, uagtet de nu ere tabte for Mennesker. Ligesom det var muligt at tabe disse Israels Stammer blandt Jordens Nationer, saaledes er det ogsaa muligt for Gud at gjenfinde dem og indsamle dem fra deres adspredte Tilstand iblandt disse Nationer paa en overnaturlig Maade ved guddommelig Kraft. Lad mig med Hensyn til denne Udfoldelse af guddommelig Kraft sige, at vi altid maa huske paa, at det profetiske Sprog er forskjelligt fra daglig Tale. Vi maa erindre, at Profeter og Seere ikke tale det kolde, beregnende Sprog som Filosoffen, hos hvem hvert Ord er nøjagtigt vejet og afmaalt. Profeternes Sprog er ikke saa afbalanceret og forsigtigt som Videnskabsmændenes. Disse Mænd, Profeter og Seere, staa

i Forbindelse med Gud. Deres indskrænkede Liv rører for et Øjeblik Guds Uendelighed. Deres begrændsede Visdom paavirkes for et Øjeblik af det alvise Forsyn. De se en Stund stort paa Tingene, og inspirerede og begejstrede af den Ild, som fyldte dem under denne Indflydelse, give de da os deres Meddelelser i et Sprog, der er paavirket af denne aandelige Følelse. For dem ville i denne Sindsstemning Bjerge synke og Dale hæves; Profeterne i Nordenlandene ville høre deres Røst, og Isen vil flyde ned for deres Aasyn. Højene ville fryde sig og Bjergene raabe af Glæde. Naar Mænd ere under Indflydelse af denne Inspiration, da se de stort paa Alt og tale om det i samme Aand. Naar vi saa skulle til at udtrykke det, de bringe til os fra Gud, saaledes, at det kan komme indenfor vor meget snævre og dagligdags Synsvinkel, da maa vi naturligvis være belavede paa at tage nødvendigt Hensyn til det billedlige, profetiske Sprog, hvori det er fremsat. Hvis vi glemme dette, er det muligt, at vi delvis ville misforstaa vigtige Ting i deres Budskaber. I Særdeleshed burde man være paa Vagt overfor saadanne maleriske Emner som de ti Stammers Tilbagekomst fra deres lange Adspredelse — fra Nordenlandene. I et saadant Tilfælde vil ikke alene „Isen flyde ned" for deres Profeters Aasyn, men banede Veje ville blive lagte „midt i det store Dyb" — deres Fjender ville blive et Rov for dem — i ufrugtbare Ørkener ville levende Vandkilder fremkomme — den tørre Jord vil ikke længere være et tørstigt Land — „de evige Højes Grændser skulle bæve for deres Aasyn"! Vi maa bære over med det højtflyvende profetiske Sprog, hvori disse Profeters Udtalelser ere givne til os, og huske paa, at de gjennembæves af de guddommelige Ting, og vi maa søge at finde Udtryk, der svare til deres Følelser.

Israels Indsamling er nu i fuld Gang — maaske ikke i Overensstemmelse med vore Forestillinger eller vore Meninger om, hvorledes Israel skulde og vilde blive samlet. Alligevel — Israel indsamles nu til Zions Land. I Sidste-Dages Hellige, hvor kom I fra? Fra de britiske Øer, fra Tyskland, fra de skandinaviske Lande, fra Øerne i Havet. Hvem ere I? Israeliter, samlede gjennem Evangeliet, som indbefatter dette Herrens Bud: Indsamling til Zions Land. I ere hovedsagelig af Ephraim ifølge de inspirerede Ord, som vore Patriarker have udtalt, naar de gave eder patriarkalske Velsignelser. Dersom nu I, indsamlede fra mange Nationer, ere af Israel, kan saa Israel ikke i Hundrede-, Tusinde-, ja Millionvis være i de Lande, hvorfra I kom, og som nærmest maa kaldes de nordlige Lande i Europa? Vor Mission har kun haft ringe Fremgang blandt de latinske Folkeslag i Sydeuropa. I ere blevne indsamlede gjennem Evangeliets Forkyndelse og ere af Israel, og ikke alene I, som have modtaget Evangeliet, blive indsamlede, men eders Landsmænd fra Tyskland, England og Skandinavien komme ogsaa til Zions Land. Det ser i Virkeligheden ud, som om Amerika er et

Tilflugtssted for alle Folkeslag, og selv saadanne, som vi ville lukke vore Porte for, komme hertil trods alle de Love og Anordninger, som vore Lovgivere og vor Regjering have dannet for at holde dem ude. Og hvem vil paastaa, at disse Folkeslag ikke have Ret i Zion? Denne vestlige Halvkugle er ikke alene givet til Josephs Efterkommere i Israel, ikke alene til de tabte Israels Stammer, men Hedningerne have ogsaa Løfte om en Arv i dette Land. Her skulle de modtage Jesu Kristi Evangeliums Velsignelser, modtage dem af Ephraims Børns Hænder, til hvem det Hverv og den Myndighed er bleven givet: at prædike Evangeliet og udføre dets Ordinancer. Israel bliver saaledes samlet i disse sidste Dage paa Zions Land, og de hedenske Folkeslag samles ogsaa. (Ved Hedninger forstaas alle Folk, som ikke ere af Israel.) Her i de Forenede Stater alene kunne vi prædike til flere Tyskere, end vi kunne naa i Tyskland paa Grund af de Hindringer, som den indskrænkede Religionsfrihed lægger i Vejen i Tyskland. Vi kunne prædike til flere engelske Folk her end i England. Vi kunne prædike til flere Skandinaver her end i de skandinaviske Lande. Her i dette velsignede Land have vi Lejlighed til at forkynde Sandheden til det indsamlede Israel, og her og iblandt de andre kjendte Lande paa Jorden er der Plads og Lejlighed nok til Udførelsen af alle de Ting, som Herrens Tjenere have forudsagt i alle Tidsaldre angaaende Israel, uden at man behøver at gaa til Polaregnene eller til et afsondret Stykke af Jorden, svævende et eller andet Sted i Rummet.

Guds Hensigter slaa aldrig fejl. Gud raader i Verden og former Alt i Overensstemmelse med sine egne guddommelige Formaal. Jehovahs Planer ville ikke mislykkes. Det eneste Spørgsmaal er: Kunne vi udvide vore Forestillinger? Kunne vi løfte os selv op fra det snævre og begrændsede Tankeomraade, i hvilket vi saa tilfredse bevæge os? Kunne vi faa et større Syn paa Guds Hensigter og Budskaber til Menneskenes Børn? Dette er det eneste Spørgsmaal. Herren den Almægtige udfører sine Hensigter baade med Hensyn til Zions Land, Indsamlingen af Israel og Tilbagekomsten af de 10 Stammer, og han vil udføre sine Hensigter med Hensyn til Gjenoprettelsen af Juda i det forjættede Land i Kanaan og forløse Jerusalem. Alt dette vil ske i hans egen bestemte Tid. Herrens Ord vil gaa ud fra Jerusalem og Herrens Lov fra Zion — ja, den gaar ud fra Zion nu; den vil naa alle Jordens Indvaanere og bringe til dem alle de Velsignelser, som Herren har bestemt for Menneskenes Børn.

Mine Brødre og Søstre! Jeg glæder mig over dette Værks store Udstrækning, denne Tidernes Fyldes store Husholdning. Jeg elsker det tildels paa Grund af dets Omfang; i selve dets Størrelse er der nemlig Inspiration. Det glæder mig at tænke paa Herrens Hensigter, og jeg fryder mig over, at Menneskene arbejde sig op til en højere og

ædlere Opfattelse af de guddommelige Ting. Vi tale om og vove sommetider at ønske, at Tusindaarsriget vilde komme. Jeg kunde ønske at vide, hvorledes vore Følelser vilde være, dersom vi en skjøn Morgen vaagnede og opdagede, at Tusindaarsriget allerede en Tid havde været paa Vej og nu var langt fremme. Naar jeg tænker paa den store Fremgang, der er gjort i denne Tidsalder, og især siden Gud aabnede Himlene og aabenbarede sig for sin Tjener Joseph Smith; naar jeg tager denne Begivenhed som Udgangspunkt og sammenligner Tilstandene i Dag med Tilstandene, som de vare, da denne første Aabenbaring blev given til Joseph Smith, da synes jeg, at Profetien om, at de gamle Ting skulde forsvinde og Alt blive nyt, er paa Vej til snart at blive opfyldt. Paa den Tid fandtes der ikke Spor af Jernbane nogen Steder i Verden; i Dag er der i alle civiliserede Lande et helt Net af Jernbaner. Vi have ombyttet Oxekarren og Deligencen med det mægtige Exprestog, der med Lynets Hurtighed dundrer gjennem vort Land. Afstande ere i Nutiden gjorte ubetydelige i Sammenligning med forrige Tiders. Paa Søfartens Omraade have vi nu i Stedet for de simple Sejlskibe, der vare afhængige af Vind og Vove, de store Oceandampere, som med Iltogsfart gaa fra Land til Land. De store en Gang saa frygtede Have ere nu som banede Veje mellem Landene. Mennesket er i dette Tidsrum ikke alene bleven Hersker over Samfærdslen paa Land og Vand, men er ogsaa bleven Herre i Luften og kan bevæge sig i dette Element ligesaa let og hurtigt som paa Land og Hav. I denne Tidsperiode, 1820—1909, have vi udviklet vort Belysningsvæsen fra Tællelyset til det elektriske Lys og vore Meddelelsesmidler fra det ridende Bud til Teleglaf, traadløs Telegraf og Telefon, saa at vi nu kunne komme i øjeblikkelig Forbindelse med alle Dele af Jorden. Ingen Begivenhed af Betydning kan ske i Nat, uden at den vil være udførligt beskrevet i Aviserne, som i Morgen ligge paa vort Frokostbord. Dernæst er der gjort Fremgang i en Retning, som vil lede til Fred paa Jorden. Saa frygtelige Ødelæggelsesmaskiner har man nu fabrikeret, saa vanskelige Problemer ere opstaaede ved Luftskibets Opfindelse, at man skulde synes, at Krig snart maatte blive en Umulighed. Man vil snart blive tvunget til at udfinde en Maade, hvorpaa alle internationale Stridigheder kunne blive afgjorte uden Krig. Den Tid synes ikke at være langt borte, da man maa omsmede „sine Sværd til Hakker og sine Spyd til Haveknive", den Tid, da Nationerne ikke ydermere skulle „øve sig i Krig", som Profeterne have forudsagt. Det er denne Tid, vi nu leve i, en Tid, da Ejendom er mere sikker end nogensinde før i Verden, en Tid, da den personlige Frihed bliver mere respekteret end nogensinde før, en Tid, da den store Befolkning har mange af de Livets Behageligheder, som i gamle Dage kun tilfaldt Kongerne! Naar jeg ser alle disse Velsignelser og finder, at de med rivende Fart tiltage Aar for Aar; naar jeg ser

Broderskabsfølelsen forøges; naar jeg ser store og dygtige Filosoffer nærme sig det kristne Tankesystem, gribe Guds store Sandheder, væve dem ind i deres filosofiske Systemer og paa denne Maade forberede Jordens Indbyggere for Herrens Sandheder i deres Fylde, de Sandheder, som han gjennem sine Profeter har sagt skulle udgydes over alle Nationer i de sidste Dage; naar jeg ser disse Beviser paa Menneskets Udvikling i det sidste Aarhundrede, siden Gud talte til Joseph Smith — da kan jeg ikke undgaa at tro andet, end at der er en vis Forbindelse mellem Evangeliets Gjengivelse og denne Udspredelse af Kundskab, gjennem hvilken Oplysning og timelige Forbedringer ere opnaaede. Den Guldalder, som Profeter have drømt og sunget om — Tusindaarsriget — er begyndt paa Jorden! Her, i Midten af det Hele, har Gud oprettet sin Kirke. Han har givet den Kundskab om Maaden, hvorpaa Frelse opnaas. Han har givet den guddommelig Fuldmagt og Myndighed til at udføre alle Evangeliets Ordinancer, og dette Værks Begyndelse var Forløberen for vore Dages mægtige Fremgang og Udvikling. At Mormons Bog fremkom var et Tegn, hvorved Israel og Verden kunde vide, at Gud havde sat sin Haand til Værket og begyndt at opfylde og udføre de Ting, som han havde bestemt med Hensyn til Israels Indsamling og Jordens Indvaanere. Vor Del af Arbejdet bestaar i at forkynde disse Ting, at bære Vidne om Guds Lov og Jesu Kristi Evangeliums Velsignelser, at oplyse Menneskenes Børn om, at Gud ikke er en Gud langt borte, men at han regjerer i Verden, og at Mennesket kan forene sit Liv med Guds, føle den guddommelige Kraft gjennemstrømme sig — opløftende, rensende, forædlende, indtil Mennesket — som Person, som Samfund, som Nation — kan gaa med Gud og være i Samfund med ham. Og dog, hvor store vore Forestillinger og Tanker end monne være om disse guddommelige Ting, vær sikre paa, at disse Ting i sig selv ere uendelig langt større, end vor Opfattelse af dem kan være — hvor store maa de saa ikke være! Profeten sagde sandt, da han udbrød: „Thi mine Tanker ere ikke eders Tanker, og eders Veje ere ikke mine Veje, siger Herren. Thi som Himmelen er højere end Jorden, saa ere mine Veje højere end eders Veje og mine Tanker højere end eders Tanker." Men selv om vi maa indrømme Sandheden af dette, kunne vi saa alligevel ikke tage Del i og glæde os over den Kundskab, som vi ere i Besiddelse af om de guddommelige Ting? Jeg føler, at vi gjøre dette i Dag, og jeg takker Gud for hans Godhed og Velsignelser mod os og beder ham om altid at hjælpe os og velsigne os. Amen!

Mandag den 15. Juli 1912.

Forfølgelser i England.

I sidste Nummer af „Stjernen" omtalte vi Agitationen mod Mormonerne i Trondhjem, og hvorledes visse Præster ved at udsprede falske Rygter og Historier om vort Folk søgte at vende den offentlige Mening mod os og vor Gudstjeneste. Den samme Aand gjør sig ogsaa gjældende i andre Dele af Missionen, saaledes i Sverige. Dette er dog ikke noget nyt; vi ville altid være udsatte for Modgang og Forfølgelse, saa længe vi prøve paa at forkynde og leve efter Kristi Evangelium; thi „vare I af Verden, da vilde Verden elske sit eget; men fordi I ikke ere af Verden, men jeg har valgt eder ud af Verden, derfor hader Verden eder".

I de skandinaviske Lande er Forfølgelsen dog ikke saa bitter og raa som for Exempel i Tyskland og England. I Tyskland maa vore Missionærer ikke prædike eller forrette Evangeliets Ordinancer. Ved hvert Møde er der Opdagere tilstede for om muligt at konstatere Overtrædelser af dette Forbud og derved saa et Paaskud til at arrestere Missionærerne og saa dem udviste. De lokale Brødre maa som Følge deraf forrette Tjenesten ved Møderne. I England former Forfølgelsen sig flere Steder lidt anderledes. I Maj og Juni Maaned fandt der saaledes en hel Del Pøbeloptøjer og Overfald Sted i Newcastle og Birmingham Konferencer. Kirken har for kort Tid siden kjøbt et Forsamlingshus i Sunderland i Newcastle Konference; Sunderland er en By paa 151,000 Indbyggere, og Huset er vel egnet til vort Brug og ligger paa et godt Sted. En Del af Befolkningen blev imidlertid meget fortørnet, da det rygtedes, at Mormonerne havde erhvervet sig denne Bygning, og en Forfølgelsens Storm udbrød over de derværende Ældsters Hoveder. Man holdt Møder, vedtog Resolutioner og indsamlede Penge med det Formaal at saa Mormonerne uddrevne af Byen. Ved flere Lejligheder bleve alle Bygningens Vinduer ituslaaede, Skiltet taget ned og ødelagt og anden Skade forvoldt paa Ejendommen. En hujende og skrigende Hob omringede Huset under Møderne og overfaldt Ældsterne paa Vejen hjem. Sten, Affald og andre tænkelige og utænkelige Ting bleve kastede efter dem, saa at de for at undgaa værre Molest maatte skaffe sig Politiledsagelse til og fra Møderne.

I Nuneaton i Birmingham Konference har der ligeledes været Pøbeloptøjer af den værste Slags. Der er afholdt Anti-Mormonmøder, hvor Præster og andre gudelige Sjæle opfordrede Byens Borgere til at jage Mormonældsterne ud; thi ellers vilde disse ødelægge „det engelske Hjem". Ældsterne fik Ordre til at forlade Byen, og da de ikke gjorde dette, tog man alvorligere fat. For at holde Fredsforstyrrere ude lode

vore Ældster ingen komme ind, som ikke havde Billet, underskrevet af Ældste Smith, men en Søndag Formiddag blev Forsamlingssalen stormet, og det var umuligt at holde Møde. Det lykkedes Ældste Jones at komme ud, og han henvendte sig til Politiet, men fik her det Svar, at da det ikke var et offentligt Møde, kunde Politiet intet foretage sig. Han naaede sit Hjem uden at blive videre forulempet, men Ældste Albert Smith var ikke saa heldig. Br. Smith er en Mand paa 64 Aar, og da han med Hat, Stok og Handsker i Haanden søgte at forlade Huset, fik han en Spand Tjære over Hovedet; Andre overdængede ham med Fjer, der satte sig fast i Tjæren, og den gamle Mand var i en sørgelig Forfatning, da han endelig ved nogle Venners Hjælp naaede sit Hjem. Det var et vanskeligt Arbejde at faa ham renset for Tjæren, og alt hans Tøj var ødelagt. Ældste Jones fik Dagen efter et Brev, hvori det blev meddelt ham, at næste Gang var det hans Tur. Brevet var underskrevet: „Deres for det engelske Hjem Anti-Mormon".

Møderne afholdes nu under Politibeskyttelse, men der finder Optøjer og Forstyrrelser Sted hele Tiden.

I Seaton Hirst foregaar der noget lignende. Paa et Møde, som blev afholdt i fri Luft, leverede Stedets Præst en lang Tirade mod de Sidste-Dages Hellige. Vore Missionærer vare tilstede, og midt i Talen udpegede Præsten dem for Forsamlingen. Som om dette var et Signal, brød en Pøbelhob løs paa dem med Stokke, Sten, Jordklumper o. s. v. Ældsterne søgte at naa deres Logi, men Hoben rev Stakittet ned, sprængte Døren og brød ind. Ældsterne gik da ovenpaa og aflaasede Døren; da Pøbelen ikke kunde finde dem, troede den, at de vare undslupne gjennem en Bagdør, og forlode Huset. Præsten, som talte, sagde, at vore Missionærer havde Valget mellem enten at forlade Byen eller at dø. De valgte det første, eftersom Byen er lille og kun har utilstrækkeligt Politi, og gik til Blyth, hvor de vilde fremlægge Sagen for den amerikanske Konsul; hvis de kunne faa Politibeskyttelse, vilde de gaa tilbage og fortsætte deres Virksomhed.

Dette er kun nogle enkelte Træk af Forfølgelserne i England; men de vise os, at vore kristne Venner ikke have rent Brød i Posen; thi havde de Sandheden og vidste, at de havde den, da behøvede de jo ikke at ty til saadanne Midler for at gjøre den gjældende. De tør ikke møde vore Ældster i aaben og ærlig Diskussion, og derfor tage de deres Tilflugt til Trusler, Voldshandlinger og Pøbeloptøjer. En kristen Præst staar frem og siger, at enten maa vore Missionærer forlade Byen eller dø! Leder en saadan Udtalelse ikke uvilkaarligt Tanken hen paa den mørke Middelalder med dens Hexeprocesser og Kjætterbaal? At bruge Vold mod anderledes tænkende, at true med legemlig Overlast, ja endog med Døden, er saa raat og saa middelalderligt, at man forbauses over, at noget saadant kan ske i et civiliseret Land i Aaret 1912, og at kristne(?) Præster vilde benytte sig af saadanne Midler til at hævde deres Stilling.

Missionsnyheder.

Ankomst. Onsdag Morgen den 3. Juli ankom følgende Ældster fra Zion for at virke i den skandinaviske Mission: Adolph Petersen, Manti; Daniel Lamont Jensen, Spring City; Eric Adolph Cramer, Huntsville; Peter W. Kjær, Salt Lake City, Utah; Jesse H. Nielsen, Lincoln, og Joseph Samuel Pehrsen, Haden, Idaho.

Afløsning. Ældste Lewis A. Thomas forlod Kjøbenhavn den 5. Juli for efter et kort Ophold i England at vende tilbage til sit Hjem.

Ældsterne Richard C. Miller og James V. Larsen forlode Kjøbenhavn den 8. Juli og Liverpool den 12. Juli med Dampskibet „Tunisian". Broder Miller har virket 20 Maaneder som Præsident over Aalborg Konference og 5 Maaneder som Præsident over Kjøbenhavns Konference. Broder Larsen har virket i Kristiania Konference.

Beskikkelse. Ældste Henry A. Bjørkman er beskikket til at præsidere over Kjøbenhavns Konference, men vil samtidig vedblive at være Forstander for Kjøbenhavns Gren.

Apostel Rudger Clawson, Præsident over den europæiske Mission, ankom til Kjøbenhavn Torsdag den 13. Juni for sammen med Præsident Christophersen at foretage en Rundrejse i den skandinaviske Mission. Han forlod Kjøbenhavn den 1. Juli for at begive sig til Holland. En udførlig Beskrivelse af Rejsen vil fremkomme i næste Nr. af „Stjernen".

Til Missionærerne!

Naar vi modtage de maanedlige Rapporter fra Konferencerne og sammenligne dem med hverandre, opstaa ganske naturligt de Spørgsmaal: Hvor er der udført mest Arbejde? Hvem har været mest ihærdig, og hvor meget Arbejde er det muligt for en flittig og samvittighedsfuld Missionær at udføre i en Maaned? Vi tro, at Besvarelsen af disse Spørgsmaal vil have Interesse ikke alene for Missionens Præsidentskab, men ogsaa for de øvrige Missionærer, og mulig anspore til større Ihærdighed.

Vi have derfor besluttet at offentliggjøre Navnene paa de Brødre, som indtage Førstepladsen med Hensyn til Uddelingen af Skrifter, Omsætning af Bøger (Bøger solgte, udlaante og bortgivne), Fremmedes Huse besøgte og evangeliske Samtaler (Samtaler med Udenforstaaende). Vi ville kalde en saadan Liste for „Æreslisten"; den første findes i dette Nr. af „Stjernen", og en lignende vil i Fremtiden findes i „Stjernen" for den 15. i hver Maaned. Vi veed godt, at lokale Forhold spille en Rolle; nogle Steder ere bedre egnede til Uddelingen af Skrifter

end andre, og derfor ville vi opgive Navnene paa saavel Konferencen som Grenen, hvor vedkommende Missionær har virket. Det er ogsaa sandt, at en Missionærs Arbejde ikke kan bedømmes alene efter det Antal Skrifter, som han uddeler, men den større eller mindre Uddeling i Forbindelse med evangeliske Samtaler og Fremmedes Huse besøgte vil, dersom Rapporterne ere korrekte, gjøre det muligt for os tilnærmelsesvis at danne os en Mening om Missionærernes Virksomhed og Flid, og det er den eneste Maade, hvorpaa vi kunne faa at vide, hvad de udføre. Vi ere jo alle interesserede i Herrens Værks Fremme og i Udbredelsen af Evangeliets herlige Sandheder; derfor forlode vi vore Hjem og vore Kjære. Lad os da benytte Tiden og anvende hver Dag og hver Time til baade i Tale og Handling at virke for Evangeliets Udbredelse.

Martin Christophersen.

Missionærernes Æresliste for Juni 1912.

1. Skrifter uddelte.

James H. Martin, Bergens Konf., Stavanger Gren 2,583

2. Bøger omsatte.

A. Wilford Nielsen, Trondhjems Konf., Trondhjems Gren 104

3. Fremmedes Huse besøgte.

James H. Martin, Bergens Konf., Stavanger Gren 961

4. Evangeliske Samtaler.

Hilbert K. Andersen, Trondhjems Konf., Narvik Gren 111

Søndagsskolernes Program for August 1912.

For 1., 2. og 3. Klasses Lektier, se „Stjernen" Nr. 14, Side 187, 60. Aargang. Tag 2. Klasses for 1., 3. Klasses for 2. og 4. Klasses for 3. Klasses Lektie.

4. Klasse.

22. Lektie: Paulus prædiker i Jerusalem — omtaler sin Omvendelse og sit Kald iblandt Hedningerne — Jøderne oprøres imod ham — Krigsøversten vil lade ham hudstryge — stiller ham for Raadet. Ap. Gj. 22. Kap.
23. Lektie: Paulus for Raadet — taler om Opstandelsen, som foraarsager Splid blandt Jøderne indbyrdes — Jødernes Anslag mod Paulus — Krigsøversten sender ham til Cæsarea til Landshøvdingen Felix. Ap. Gj. 23. Kap.
24. Lektie: Paulus for Landshøvdingen Felix i Cæsarea — Jødernes Anklage og Paulus' Forsvar — Sagen udsættes — Paulus i Fangenskab i to Aar — Han overgives til Felix Efterfølger Festus. Ap. Gj. 24. Kap.

Skjæbne eller Hændelse?

Af Dr. James E. Talmage i »Improvement Era«.

—

Der er Folk, som kalde sig Fatalister. De tro paa Skjæbnen og underkaste sig alle Livets Tilskikkelser, fordi de betragte dem som Skjæbnens ubønhørlige Forordninger.

De gaa til en saadan Yderlighed i denne Tro, at de paastaa, at Mennesket kun er de usynlige Magters Værktøj eller Dukke, og at det er ude af Stand til at forandre, styre eller øve mindste Indflydelse paa Livets Tilskikkelser. Mennesket vil leve den forud fastsatte Tid, selv om det forsømmer sit Helbred eller udsætter sig for alskens Fare, og det vil dø, naar dets Time kommer, hvor meget det end beskytter sig mod Ulykker og Sygdomme.

Ligesom den menneskelige Indbildningskrafts andre Kjæpheste er denne yderliggaaende Opfattelse ufornuftig, ubibelsk og usand, og den har ikke en Gang den Undskyldning, at den er ny. Det er en Overlevering eller Gjenopfriskelse af Oldtidsfolkenes mythologiske Begreber og Forestillinger, der gik ud paa, at alle Menneskets Handlinger og Foretagender vare underkastede onde eller gode Aanders Indflydelse. Den orientalske Kismet er Udtrykket for disse Folks blinde Hengivelse i Skjæbnens Tilskikkelser, som ikke kunde undgaas, og som ingen Magt kunde forhindre.

Denne Opfattelse af det Overnaturliges Indvirkning paa Livet her paa Jorden er saa fremmed for Evangeliets Aand, at man ikke kan tænke sig, at den kan findes hos Sidste-Dages Hellige. En af de største Gaver, som Faderen har skjænket sine Børn her paa Jorden, er den personlige Handlefrihed. Vi kunne vælge enten den farlige eller den sikre Sti; vi kunne ved Ligegyldighed bringe Ulykker over os; vi kunne paadrage os Sygdomme ved at overtræde Sundhedens Love, og vi kunne forkorte vort Liv, ja endog med egen Haand tilintetgjøre vor Tilværelse her paa Jorden.

Den Kjendsgjerning, at mange af Livets Begivenheder og Hændelser ere uforklarlige, er ikke noget Bevis paa, at en blind og ubønhørlig Skjæbne regjerer. Til Trods for alle Forholdsregler kunne vi miste Livet ved Ulykkestilfælde, og den mest gjennemførte Forsigtighed vil maaske ikke beskytte os mod Sygdom; men hvem tør paastaa, at dette beviser, at Omsorg og Forsigtighed ere unyttige, eller at Ulykker og Sygdomme ikke kunne undgaas?

Ligesom vi forkaste Fatalisternes Tro, saaledes benægte vi ogsaa, at Tilfældet spiller nogen Rolle i Menneskelivet. Der er ingen Følger uden naturlige Aarsager. Dersom vi angribes af en Sygdom, da sker dette altid paa en naturlig Maade, hvadenten vi kunne opdage den eller ikke. Hvor forsigtige vi end ere, kunne vi dog uden at vide det

udsætte os for Smitte og blive angrebne. Et fornuftigt Menneske vil være forsigtig og saa vidt mulig søge at undgaa alt det, som kan bringe Sygdom eller Død over ham, og hvis Pligten kalder ham til at møde Faren og løbe Risikoen, vil han tage enhver mulig Forholdsregel og bruge den yderste Forsigtighed. Dersom Sygdom og Ulykker alligevel skulde ramme ham, da veed han, at disse Ting have ramt ham i Udførelsen af hans Pligt, og han kan da i Tro og med fuld Fortrøstning og Tillid paakalde den store Læge.

Der er en højere Kraft, der gjør sig gjældende i ethvert Menneskes Liv, nemlig det guddommelige Forsyns Kraft; den er afpasset efter det enkelte Menneskes Behov og vidt forskjellig fra den uundgaaelige Skjæbnes vilkaarlige Tvang og det hensynsløse Tilfældes Tilskikkelser.

Det er sandt, at vor Indgang i denne Prøvestand er foregaaet under Guds Styrelse, og at Nogle ere bragte ind i Verden paa een Tid og Andre paa en anden ifølge en forud bestemt Plan. Det er ikke ganske tilfældigt, at Nogle ere fødte i det aandelige Mørke, som fandtes paa Jorden i Middelalderen, og Andre i Tidernes Fyldes store Husholdnings Solskin. Ikke heller er det tilfældigt, at een Aand har faaet en Negers sorte Legeme, en anden Lamanitens røde, en tredie Mongolerens gule og en fjerde Kaukaserens hvide og tiltalende Udseende. I hvor høj Grad de enkelte Aander have været medbestemmende i Valget af den Tidsperiode og Folkerace, hvori de bleve fødte, kunne vi ikke vide, men der er aabenbaret nok til, at vi kunne paavise en direkte Forbindelse mellem vort nuværende Liv og Livet forud i den Tilværelse, som vi kalde vor første Barndom. Saaledes vil ogsaa det tilkommende Liv blive i Forhold til vore Handlinger her paa Jorden, hvadenten de ere onde eller gode.

Vi tro, at der er tilstaaet Mennesket en gjennemsnitlig Levetid; vi tale om dets bestemte Alder, og vi anse Døden for at være en Del af den guddommelige Plan og ligesaa naturlig og uundgaaelig som Fødselen. Der er altsaa bestemt en Tid, da Mennesket skal dø, det vil sige, Livets Varighed er begrændset, og eftersom der er en Aldersgrændse, som vi ikke kunne overskride, nærme vi os altsaa Graven, efterhaanden som vi nærme os Alderdommen. Det er naturligt for Mennesket at leve, til det bliver gammelt, og derefter dø. Saaledes vil ogsaa Reglen blive under de velsignede Tilstande, som ville herske i Tusindaarsriget. Profeten siger angaaende denne Periode: „Derfra skal ikke ydermere komme noget Barn, som lever faa Dage, eller nogen gammel, som ikke faar sine Dages Tal; thi Drengen skal dø hundrede Aar gammel." (Es. 65: 20, se ogsaa Pagtens Bog 101: 30.) En altfor tidlig Død hører til Hverdagsbegivenhederne i vore Dage. Børn dø, før de have lært at pludre deres Modersmaal. Mænd og Kvinder dø i deres bedste Alder — Døden kjender ikke til Personsanseelse og tager ikke Hensyn til Alder, Stand eller Stilling.

Vi kunne ikke fatte eller begribe Alvidenhedens Hensigt med at tillade Døden at hente saa mange Mennesker i deres unge Aar. Til en for tidlig Død maa der være en direkte og afgjørende Aarsag, og Spørgsmaalet, om denne Aarsag skyldes personlig Skyld eller er en Følge af Ligegyldighed eller Forsømmelse, kan ikke afgjøres. Vi kunne være sikre paa, at den retfærdige Gud ikke vil tillade nogen Sjæl at lide i det næste Liv, fordi den uden egen Skyld maatte forlade denne Tilværelse, før dens Tid var udløben. Skulde et Liv blive afskaaret ved Ulykkestilfælde eller Sygdom, som et Menneske udsætter sig for ved at udføre sin Pligt, eller ved et Slag af en Morders Haand, da vil Sjælen, som saaledes sendes ind i Evigheden, intet tabe, fordi den er et Offer for Andres Forsømmelse eller onde Hensigter.

Ere et Menneskes Dage talte, og er enhver bestemt til at dø til den fastsatte Tid? Svaret kan være baade ja og nej. Det vil sige, det er jo Naturens Orden, at Alle skulle dø, og eftersom Legemskræfterne svækkes og forsvinde med den fremrykkende Alder, maa Alderdomssvaghed ubestrideligt anses for at være Forløberen for den naturlige Opløsning: Døden. Mange dø i en ung Alder; dog ogsaa i disse Tilfælde kan Dødens naturlige Aarsag søges i legemlige Tilstande.

Men desuden er det en Kjendsgjerning, at en højere Magt i enkelte Tilfælde har gjort sig gjældende. Vi læse i den hellige Skrift, at Judas Konge, Ezekias, fik sin nærforestaaende Død forudsagt. Esaias, Amoz' Søn og en Herrens Profet, kom til Kongen og sagde: „Saa sagde Herren: beskik dit Hus, thi du skal dø og ikke leve." Vi læse, at Kongen bønfaldt Herren, og som en Følge deraf blev Profeten paany sendt til ham med denne Meddelelse: „Saa sagde Herren, Davids, din Faders, Gud: jeg har hørt din Bøn, jeg har set din Graad; se, jeg læger dig; paa den tredie Dag skal du gaa op til Herrens Hus. Og jeg vil lægge til dine Dage femten Aar." (2. Kong. 20: 5.) Have vi ikke her et Tilfælde dels paa guddommelig Indflydelse og dels paa, at Livet formedelst Troens Bøn blev forlænget endog udover den en Gang fastsatte Tid?

Et særligt Skriftsted i nyere Aabenbaring trænger sig frem i Forbindelse hermed. I en Aabenbaring, given i Jackson Co., Missouri, August 1831, siger Herren: „Og ved intet fortørne Menneskene Gud mere end derved, at de ikke anerkjende hans Haand i alle Ting og ikke adlyde hans Befalinger."

At forklare dette Skriftsteds Mening saaledes, at Alt, hvad der sker, direkte er Resultatet af Guds Villie, er en Forklaring, der gaar altfor vidt. Det er baade ufornuftigt og i Modstrid med Skriften at paastaa, at alle de i Samfundet existerende Tilstande ere i Overensstemmelse med den guddommelige Villies Ønsker og Hensigter. Er det muligt at tænke sig, at Gud har tilvejebragt og er ansvarlig for alle

de Synder og Forbrydelser, som nu udøves paa forskjellige Steder af Jorden?

Tro I, det er Guds Villie, at Mennesket skal udplyndre sin Broder? Nej! Han har sagt: „Du skal ikke stjæle".

Er det Guds Villie, at et Menneske dræber et andet? Nej! Herren har sagt: „Du skal ikke ihjelslaa".

Er det Herrens Villie, at Manden skal begjære og Kvinden forlede til Synd imod sig selv og Samfundet? Nej; thi har han ikke sagt: „Du skal ikke bedrive Hor"?

At henføre alle nuværende Tilstande til Guds direkte Villie er at gjøre den Almægtige ansvarlig for Uærlighed, Tyveri, Hor, Usandhed, Mord og enhver Forbrydelse, som det er muligt for Mennesket at udføre.

Herren tager slet ikke Del i Synd. Har han ikke sagt: „Jeg, Herren, kan ikke se paa Synd med den ringeste Eftergivenhed"? Han kan udvise Barmhjertighed mod Synderen, men overfor Synden er der ingen Eftergivenhed.

Hvorledes kunne vi anerkjende Guds Haand i alle Ting? Ved at anerkjende Guds styrende Haand i alle Ting saaledes, at alt det, som sker, vendes til det gode. Herren har givet Mennesket personlig Handlefrihed, og den kan ikke en Gang tilsidesættes eller tilintetgjøres af Giveren. Dersom et Menneske har isinde at vandre paa Syndens og Lastens Vej, da er det Guds Villie, at det bliver ham tilladt, for at han kan møde og gjennemgaa Følgerne af sit Valg.

Ved saadanne frygtelige Ulykker som Pest, Ildløs, Jordskjælv osv. er det Guds Villie, at Alt gaar sin naturlige Gang, og at Aarsag og Virkning følge hinanden uden at forstyrres eller forandres ved en højere Magts Indskriden.

Vi anerkjende Guds Haand i alle Ting, idet vi erkjende, at det er muligt for ham øjeblikkeligt at skride ind og forandre Begivenhedernes Gang, men at han samtidig har Ret til at lade Alt gaa sin naturlige Gang. At sige, at Forbrydelser, Synd og Last ere til formedelst den Almægtiges Villie og Ønsker, er Gudsbespottelse. At anerkjende Guds Magt og Evne til at styre alle Ting saaledes, at de hjælpe til at fremme Sandhed og Gudfrygtighed, er en Pligt, der paahviler alle Guds Børn.

Ny Udgave af „Citater og Henvisninger".

En ny Udgave af „Citater og Henvisninger" foreligger nu færdig fra Bogtrykkeren; den fremtræder i en hel ny Skikkelse, idet den foruden Bibelcitater indeholder Henvisninger til Mormons Bog, Pagtens Bog og Den Kostelige Perle samt til kirkehistoriske Værker. Bogen er udarbejdet paa Grundlag af Dr. James E. Talmages Forelæsninger over Trosartiklerne; den er paa 154 Sider og koster 75 Øre i godt Shirtingsbind.

Dødsfald.

Søster Stine Eriksen afgik ved Døden den 10. April 1912 i Ogden af Alderdomssvaghed. Begravelsen fandt Sted under stor Deltagelse Fredag den 12. April fra 2. Wards Forsamlingshus, hvor Biskop Mc Quarrey præsiderede ved Baaren og Biskop O. H. Berg fra Provo, Ældste Peder Andersen fra Ogden og Andre talte trøstende Ord til de Sørgende. Stine Eriksen blev født den 8. Februar 1830 i Vermeland, Sverige, men kom som ganske ung til Kristiania, Norge, hvor hun indgik Ægteskab med Br. Eriksen, som døde der. Hun forenede sig med Kirken i Aaret 1862 og var saaledes Medlem af den i over 50 Aar. Hun boede i Kristiania i 24 Aar, efter at hun var blevet Medlem af Kirken, og emigrerede til Utah i 1886. Ved sin Gjæstfrihed og Nidkjærhed for Herrens Værks Fremme skabte hun sig et varigt Minde i de Helliges Hjerter, og da Livets Aften kom, hensov hun blidt og roligt og med fuld Tro paa Evangeliet og med Haabet om en herlig Opstandelse.

Ældste F. G. Nielsen, der virkede som Missionær i Kjøbenhavns Konference for ca. 8 Aar siden, er afgaaet ved Døden i San Francisko, California, hvortil han flyttede efter sin Hjemkomst fra Danmark. Liget blev ført til Brigham City, Utah, som var hans Hjem i flere Aar, og Begravelsen fandt Sted Søndag Eftermiddag den 12. Maj fra det 2. Wards Forsamlingshus. („Bikuben".)

Missionærernes Rapport for Juni 1912.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Christen M. Jensen	Aalborg	13	3328	91	1038	306	49	1	4	
Peter H. Sørensen	Aarhus	18	8749	87	3549	325	461		1	1
Richard C. Miller	Kjøbenhavn	19	7994	172	2601	345	95	2	3	
Hyrum D. Jensen	Bergen	14	11569	333	4930	755	92			1
C. M. Nielsen	Kristiania	23	5950	197	1693	596	133	3	1	
Fred. C. Mickelson	Trondhjem	9	8238	343	1467	440	41			
Totalsum for Missionen		96	45828	1223	15278	2767	871	6	9	2

Indhold:

Guds Værk større end Menneskets Opfattelse af det 209
Redaktionelt:
Forfølgelser i England 216
Missionsnyheder 218
Til Missionærerne 218
Missionærernes Æresliste 219
Søndagsskolernes Program 219
Skjæbne eller Hændelse? 220
Ny Udgave af „Citater og Henvisninger" 223
Dødsfald 224
Missionærernes Rapport 224

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).